

τῶν κατωτέρων διμάδων συνεταῖς ζοντο ἐπίσης
πρὸς τὰς ἀντιστοίχους βαθμολογήσεις.
Ἐπ τούτων προκύπτει ὅτι ἡ μέθοδος αὗτη
ἐφαρμοζομένη διὰ πολὺ ἀπλῶν μέσων ἐπὶ^{νοτίᾳ}
μᾶς ἀδιαλέκτων ἀνδρῶν παρέχει ταξινόμησιν
προκαταρκτικὴν μετ' ἐλαχίστων ἔξαιρέσεων ἀ-
κριβῆ καὶ λίαν ἔξουκονομητικὴν χρόνου καὶ κό-
που ὃς εἴπομεν ἀνωτέρῳ.^{πρόχοιντος}

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

ΕΝ ΤΗ ΦΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

La production et la consommation des produits chimiques en agriculture conduisent à l'amélioration des conditions d'existence des populations.

(R. de Bonand-1920):

¹⁰ Ἀν ἀναμφιβητήτως αἱ πρόσοδοι ἔξερχονται ἐκ τῶν Ἑργαστηρίων, ἐνθα σφυρηλατοῦνται, καὶ ή δοθῇ ἐψηριοσμένῃ Γεωργίᾳ ἔξεκαλάφθῃ ἐκ τῶν πρόσοδών, αἵτινες ἐλαζεύθησαν ἐν τῷ περιβολῶντι αὐτῆς τῆς Θεωρούπολεως. Επιτελέσθη

¹⁹Αναντιρρήτως, ἡ Ἐπιστήμη διανύει τὸ στάδιον τῶν ἔρωτημάτων, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ.

Αλλ', ἀκριβῶς, σήμερον ἔκ τοῦ ὁρισμοῦ
τῶν ἐφωτημάτων τούτων καὶ τῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον βαθύτερον ἐν ταῖς λεπτομερείαις διει-
δύσσεων ἀντῶν ἐμφανεῖται δὲ βαθμὸς τῆς ἀνα-
πτυξεως τῆς Ἐπιστῆμης. Ἐν τοῖς ἐφωτημασι
δὲ τοντοῖς θέλει προσκομίσῃ τὰς ἀπαντήσεις,
μίαν ἢ πλείονας εἰς ἔκστον τῶν ζητημάτων,
διὰ τοῦ πειράματος συλλαμ-
βάνει τούτους ἔκ τοῦ ζήματος ἢ τοῦ φακοῦ.
Τούτων δὲ ἐπέκεινα τιθεμένων ἵπο τὴν βάσι-
ν τῆς μακροχρονίου πείρου, ποιουμένης ἐνί-
οτε ἐπιλογῆς ἐπὶ τῷ λυσιτελέστερον, πάλιν φ-
δούσης δὲ ἐσθ δτε, ἀποκρισταλλοῦται ἐν δόλοι
— μέρη καθέκαστα ταῦτα — ἐφαρμόσιμον ἐν τῇ
καθόλον Οἰκονομίᾳ τοῦ ἀνθρώπου.

Πάντα τὰ σημειών ἀκινάζοντα Κράτη ἀφω-
μηθησαν ἀπὸ τῆς ἀναπτυξεώς τῶν γεωργ. πό-
δων, πρωτίστως, τῆς γώρας των.

‘Η δὲ βελτίωσις τῆς Γεωργίας Παραγγωγῆς συντελεῖται διὰ τῆς ἔφαρμογῆς τῶν δόκιμωτέρων μεθόδων καλλιεργείας, αἵτινες ἐδοάζονται, κυρίως, ἐπὶ τῆς Ἐδαφογηγωσίας τ. ἐ. τῆς ἀκριβούς γνώσεως τῆς χρήσης συστάσεως τοῦ ἐδάφους ἀπὸ Γεωργικῆς ἀπόψεως. τῆς φυσικῆς καταστάσεως ἀντοῦ, τοῦ ἑλαφροῦ ἢ συμπαγοῦς, τῆς Θερμοκρασίας κ.λ.π. καὶ τῶν Βιολογικῶν λειτουργιῶν, αἵτινες, ἀναλόγως τῶν συνδηκῶν,

νῦφλας ἔκαστον κτῆμα τελεῖ, χωροῖσιν ἐν αὐτῷ.
Ἐν ἐπίγυνώδει δέ, πλέον, τῶν γονιμοτειῶν
στοιχείων, ἀτινα ἔγκλειστο τὸ ἔδαφος, τοῦ ποιοῦ
καὶ τῆς μορφῆς; οὐ φῆται οὐδὲ ταῦτα ἐνυπάρχοντα ἐν
ἔκαστῳ ἀγρῷ, συνάγει δὲ Γεωπόνος εἰς ποίας
καλλιεργείας είνει μᾶλλον πρόσφορον τοῦτο καὶ
τίνας ποικιλίας ἔκαστον φυτοῦ εὐδοκιμοῦσι
καὶ παρέχουσι τὴν δυνάτην μεγαλυτέραν ἀπό-
δοσιν.

Τὸ κλασικὸν φυτικὸν τρίγωνον τοῦ Πλάτωνος, τὸ Ἀζωτοῦ, Φωσφορίζον δὲν καὶ Κάλικρινεται μπό τῆς σημειωνῆς Ἐπιστήμης—καὶ εἶνε — μνεπαρκές, ή μᾶλλον ἀποτελεῖ τὸν ἔνα μόνον πόδα, ἐφ' οὐ στηρίζεται ή εὐφορβία τῶν γαιῶν.

²⁰³ Ἡ ομμερινή Ἐδαφολογία ἐφευνά ἐπιστα-
μένων καὶ τὸν φυσικὸν ὄρους τῶν ἐδαφῶν,
πρὸς τὴν χρῆμα. αὐτῶν συνθέσει.

Πυξίς, ὅθεν, τοῦ Γεωπόνου οὐδὲν Χημεία.

Ἡ Ἐπιστήμη τῆς θρέψεως τῶν φυτῶν εὑρίσκεται ἐν τῷ διαμορφοῦσθαι. Τὰ νῦν παραδεδεγμένα ἡκιστά προσιδιάζουσι τοὺς πόδα πεντρικοντατέλας τοιούτους. Μετὰ ἔνα ωλῶνα δέλουσιν εἰσιθαι ἀναμφιβόλως διαφρεστικά. Ἐκάστη ἐποχὴ ἀποφέρει ἐν τεκμήριοιν, ὅπερ δρεῖται νὰ χρησιμοποιῆται καὶ ν' αὐξάνῃ.

Οἱ Ἀρχαῖοι ἔκαμπον καλές παρατηρήσεις, δι-
Πρωτικὸς προσῆνεγκε τὸν καρπὸν τῆς ἑαυτοῦ
καλλιεργητικῆς πείρας, ἀλλὰ ή καθ' αὐτὸν Πει-
ραματικὴ. Επιστήμη δύναται μόνη νὰ διδάξῃ
διὰ τῶν σχέσεων τῶν γεγονότων πρὸς τὰς ἀμέ-
σους αἰτίας των, διὰ τοῦ ἀκριβῶν προσδιορι-
σμοῦ τῶν δρῶν τῶν φαινομένων, αἵτινα παμ-
παλαία παρατηρησίς δὲν ἥδυνατο νέομνηνεση
ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀμεσαὶ αἰτία των.

Αἱ πρόδοδοι τῆς Φυσιολογικῆς Ἐπιστήμης
καὶ ἴδιαζόντως ἡ κατατηγικτικὴ ἐξέλιξις τῆς
Χημείας τέμνουσι καθ' ἐκάστην καὶ νέας ὅδούς.
αἵτινες διαφαινονται εἰς τὸν τέως βεβαϊμένον
ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς δύνοιας δοῖςοντα, διὰ τὴν
ἐξηγήσιν καὶ ἐδομηγέντα τῶν γεγονότων.

Παραπτηρείν τὸ φυτόν, τὸ ἔδαφος καὶ τὴν
αιτιόσφαιραν· πειραματίζεσθοι ἐπὶ τῶν ἀπο-
δόσεων τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντος του·
ἔξετά εἰναι ίδια την κυκλοφορίαν τῶν στοιχείων
καὶ τὰς σχέσεις των ἀγαλμάτων κητηκῶς, τὰς
χρήσιμους δὲ τροφάς πρώτας ὄλας, παρακο-
λουθεῖν ταύτας ἐν τῇ ἀφομοιώσει των εἰς τὸ
σῶμα τοῦ φυτοῦ, ἥπερ ἀναπτύσσετοι καὶ δίδει
την γεωργ. ἀπόδοσιν· διευκρινίζει τους παρά-
γοντας, οἵτινες ἐπηρεάζουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ
λίτιον την ἀπόδοσιν ταύτην καὶ ἀναζητεῖν τὰ
τρακτικά μεσα, διὰ να ἐπιτεχθῆ αὕτη οἰκονο-
μικῶς, — τοιαῦτα συγελόντει εἰπεῖν, εἶναι τὰ

ζητήματα, άτινα ἀποτελοῦσι τὸν σκοπὸν τῶν ἔργων τῆς διδασκαλίας τῆς Γεωργικῆς Χημείας τῶν φυτῶν.

Οὕτω καθωδισμένη, ἡ Ἐπιστήμη αὐτῇ ἐπικαλεῖται τὰ δεδόμενα τῆς Φυτικῆς Φυσιολογίας καὶ συναφῆ τινων Ἑλλην. Ἐπιστήμῶν τὰ ἀποσκοποῦντα κυρίως ὅτι ἀφοροῦ τὴν Χημείαν.

Ἡ Γεωργικὴ Χημεία εἰνε? Ἐπιστήμη Βιολογική. βασιζόμενη ἐπὶ τοῦ πειράματος καὶ τῆς παρατήρησεως, συμβούλευομένη εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος τὸν Χημικὸν καὶ τὸν Βιολόγον. Διακλαδιζομένη δέ — τὸ γε νῦν, εἰς δύο κατ' ἔσοχὴν στιβαροὺς βραχίονας, τὴν Βοτανοῦ γημείαν (Chimie Végétale) καὶ τὴν Ἐδαφοχημείαν (Chimie du sol) κακλήται, καὶ διὰ τῶν συναφῶν αὐτῇ λειτουργῶν, τῆς ἀναλύσεως τῶν Γεωργικῶν προϊόντων ἐν γένει καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν βελτιωτικῶν τοῦ ἑδάφους σύστων, γὰρ διαδραματίσῃ ἐν τῷ σπουδαιοτέρων ἐν τῇ Πλουτοπαραγωγῇ τῶν Λαῶν προσπαθείᾳ ρόλον.

Τοιαῦτη ἡ ἀποστολὴ τῆς Γεωργικῆς Χημείας.

Ὕψηλὴν τρέφοντες, διθεν, ίδεαν ἐπὶ τοῦ κλάδον τοῦτον τῆς Χημείας, αἰσθανόμεθα τὴν διάγκην τήν ἐσωτερικήν, ἵνα ἀπὸ τῶν φιλοξένων στηλῶν τοῦ «Ἀρχιμήδους» ἀποτίσωμεν τὸν φόρον λατρείας, διὸ ὡς μῆνται, ὀφεύλομεν εἰς τὴν Θείαν ὄντως, αὐτὴν Ἐπιστήμην.

Καὶ ὡς θεμέλιον λίθον πάστης Γεωργικῆς πρὸς τὰ πρόσω πλήθεως, νομίζουμεν, θὰ ἔδει ν' ἀπετέλει ἡ εἰσαγωγὴ τῆς διδασκαλίας τῆς Γεωργικῆς Χημείας παρὰ τοῖς Σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύεσσι. Ἀφίνομεν τὴν ἀσυγχώρητον ἔλλειψιν ἔδος Γεωργ. Χημείας ἐν τῇ Χημικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλά, ἡ Πολιτείᾳ ἐν τῇ διαθριπτούσῃ ταύτην φιλοδοξίᾳ, ὅπως καταστῇ ἡ Γεωργία ἡ κυριατέρα ἀρτηρία τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας — ὡς ἄλλως προσήκει εἰς Γεωργικὴν Χώραν ὡς ἡ Ἑλλὰς — ὀφείλει κυρίαν αὐτῆς μέριμναν νὰ θεωρήσῃ τὴν διαμόρφωσιν παρὰ τῷ Λαῷ **Γεωργικοῦ Συναυσθήματος** καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται — κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην — νὰ στραφῇ πρὸς τὴν διαπλασσομένην Γενεάν, ἵνα ταύτης μαλάσσον τὰς ἀπαλὰς ψυχάς, ἀφυπνίσῃ τὸν ἔρωτα τῆς νεολαίας πρὸς τὴν Μητέρα Γῆν.

Οὕτω δέ, ἐμμεθόδως πολιτευομένη δὲν θέλει βραδύνη νὰ ἴδῃ τὴν Χώραν κατακλιζομένην ὑπὸ Γεωργικοῦ φρονήματος ὅπερ πρωτοπορεῖ, πάντοτε, τῆς καταρδευούσης μετέπειτα Οἰκονομικῆς ἀλκῆς, ὅπόθεν θέλει βλαστήσῃ τοῦ Κράτους ἡ ἀκμή, ἔει ἡ; θ' ἀνθήσῃ, ὡς ἀγλαΐσμα,

τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλειόντεμοιεν νωτίου. Ήπο-
τὸν Ἡ Γεωργικὴ Χημεία παρὸ ἀπασι τοῖς πεπο-
λιτισμένοις Λαοῖς κατέλαβεν ἐσχάτως ὅλως ἴδι-
αζονσαν θέσιν μεταξὺ τῶν Ἐπικουρικῶν τῆς
Γεωργίας Ἐπιστήμῶν. Ἄναλόγου δὲ νομίζο-
μεν, ὅτι πρέπει αὐτῇ νὰ τύχῃ προσοχῆς καὶ ἐν
Ἑλλάδι, ἀτε τοῦ μέλλοντος τῶν Λαῶν — ἐν
ἀποι τοῖς πλάδοις, ἐνθα πλουσίους παρέχει
τοὺς ἀγλαομόρφους καρπούς τῆς — ἀνήκοντος
καὶ ἔξοχὴν εἰς τὴν Χημείαν.

ΔΡ. Γ. Μ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Χημικός.

Διενθύνων Ἐπιμελητής Α΄ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Γεωργικοῦ Συνιζητού οὐσίαν τοῦ οἴνου τοῦ 1822. Μικρὸν ἐπὶ οἴνῳ
πονικοῦ Χημείου Χημείου.

Διπλώματα εὑρεσιτεχνίας ἀπονεμηθέντα
εἰς Ελληνας ἐφευρέτας.

Τοῦ ὑπὸ ἀριθ. 164 τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1921

ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἀντών. Δαρρήγον, Βιομήχανον κάτοικον Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Κλίβανος ὑπόγειος Κεραμοποίας διηνεκοῦς καύσεως καὶ οἰκονομικῆς κατασκευῆς».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 184 τῆς 2 Ιανουαρίου 1921
ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Θεόδωρον Θ. Ψιλάκην
Μηχανικὸν ἐκ Νάξου, κάτοικον Πειραιῶς, διὰ
τὴν ἐφεύρεσιν «Μηχάνημα κοπῆς καὶ τρυπή-
ματος πετάλων Ἑλληνικοῦ συστήματος».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 190 τῆς 15 Ιανουαρίου 1921
ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Μιλτιάδην Β. Σαπνᾶν,
Μηχανικὸν Μεταλλείων ἐκ Μεσαργοῦ Γέρας
τοῦ Νομοῦ Λέσβου, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «σύ-
στημα κλιμακωτῆς ἐσχάρας καὶ λιγνιτοκανστῆ-
ρος».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 197 τῆς 24 Ιανουαρίου 1921
δίπλωμα ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Δημήτρο, Προ-
βελέγγιον, ἔκτακτον Ἐπιμελητὴν ἐν τῷ Ἐργα-
στηρὶ τῆς Φυσικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστη-
μίου διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «Διακόπτης δι' ἥλε-
κτρομαγγητικοῦ φυσήματος».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 244 τῆς 25 Ιανουαρίου 1922
ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Γεώργ. Σπυρ. Δρέλλιαν
ἱδιοκτήτην ἔργοστασιον ἐκρηκτικῶν ὄλων ἐν
Πειραιαῖ διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «ἐκρηκτικὴ ὑλὴ
ἀσφαλείας».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 257 τῆς 24 Φεβρουαρίου 1922
ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Δημήτρο, Ἐμμ. Κούτσην
Βυρσοδεψικὸν Χημικόν, κάτοικον Ἐθμουπό-
λεως, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν «μέθοδος δέψεως δερ-
μάτων δι' ἀλάτων σιδήρου».

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 259 τῆς 22 Μαρτίου 1922
ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Ἀγγελον Σκιντεζόπουλον,
Τεχνικὸν σύμβουλον τῆς Γενικῆς Τραπέζης τῆς
Ἑλλάδος, κάτοικον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφεύρε-
σιν «μέθοδος πλινθοποίησεως συντριμμάτων